

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΟΥ ΦΥΓΟΥΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ

Τὸ Κοινὸν ποῦ ἐγνώρισε τὸν ἐκλιπόντα, ἐσχάτως, ποιητὴ Ἀριστομένη Προβελέγγιο, τὸν τελευταῖο τῆς σειρᾶς τῶν καθαρουμεσιάνων καὶ πρῶτο τῆς σειρᾶς τῶν δημοτικιστῶν ἀπ' τὰ ποιήματά του, θάχη ἀναμφισβητήτως τὴν περιέργεια νὰ τὸν γνωρίσει καὶ ὡς ἄνθρωπο, ὡς ἰδιώτη, νὰ μάθῃ ἕνα-δυὸ ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του, ἀπο ἐκεῖνα ποῦ μποροῦν νὰ χαρακτηρίσουν ἕνα ἄτομο, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἐπισημὴ βιογραφία του.

Μὲ τὴν ἐπιθυμία, λοιπόν, νὰ ἱκανοποιήσουμε αὐτὴν τὴν περιέργεια τοῦ Κοινοῦ, ἐπιχειρήσαμε μιά σχετικὴ ἔρευνα, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ποῦ συνοεήκανε μαζί του καὶ ἐγνώρισαν καλά τὸν ἀλυσμόνητο Σίφναίο λόγο.

Στὸ Ἀναγνωστήριον τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης συναντήσαμε τὸν ποιητὴν κ. Στέφανον Δάφνην.

Στὴν ἐρωτησί μας ἀν ἐγνώριζε τὸν μακαρίτη Προβελέγγιο καὶ ἂν εἶχε νὰ μας διηγηθῆ κανένα ἀνέκδοτο τῆς ζωῆς του, ὁ κ. Δάφνης μᾶς ἀπάντησε:

— Μάλιστα. Τὸν πρωτογνώρισα στὰ Γραφεῖα τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων» ποῦ διευθύνει ὁ κ. Δροσίνης. Σ' αὐτά, ἐκ συμπτώσεως πάντα, συναντώμεθα πολλές φορές διάφοροι λόγοι, ὅπως ὁ Παλαμᾶς, ὁ Καμπούρογλου, ὁ Δαμβέργης, ὁ μακαρίτης Προβελέγγιος καὶ ἄλλοι καὶ σὲ μιά ἀτμόσφαιρα ἀπολύτου «ἐντιμιτέ», συζητούσαμε γιὰ διάφορα θέματα, ἀπαγγέλλαμε στίχους κλπ., πράγματα ποῦ ἂν συγκινῶντο κάποτε καὶ ἔρθουν στὴν δημοσιότητα, δὲν θὰ εἶνε χωρὶς ἐνδιαφέρον. Ἐκεῖ λοιπόν, κάποια μέρα, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, γνωρισθήκαμε καὶ συνδεθήκαμε μὲ τὸν Προβελέγγιο, ποῦ ἦταν ἕνας λαμπρὸς ἄνθρωπος γεμάτος καλωσύνη κι' ἐπιλόγητα ἕνας ποιητὴς καθαρῶς ἰδεαλιστής, ὅπως δείχνει καλύτερα ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα τὸ ποιήμα του: «Προσευχή» ἀπ' τὸ ὅποιο ἀρκετὰ μακροσκελές, θᾶξίξε ν' ἀναφερθοῦν τὰ δυὸ αὐτὰ τετράστιχα:

Ἦθελα ν' ἀνοίγα, φτεροῦν' ἀγγέλου
νὰ πεταγόμενα ἀπὸ τὴ γῆ
στοῦ στερεώματος τοῦ ἀνεγέλου
τὴν ἀτελεύτητη χρυσὴν αὐγή.

Νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν ἀγιασμένον τόπον
ὅπου ὄνειρεύονται οἱ δυστυχεῖς,
ποῦ τόσα μάτια δακρυοσμένα ἀνθρώπων
τὴν ὥρα στρέφονται τῆς προσευχῆς...

* * *

Ὡς ἐμφάνισις, συνεχίζει ὁ κ. Δάφνης, ὁ μακαρίτης εἶχε κατ' ἐπιβλητικὸ καὶ ἀρχοντικὸ τόσο, ὥστε ὁ τόσον ἀτυχῆς στὴ ζωὴ του ποιητὴς Ρώμος Φιλύρας, σ' ἕνα σονέτο ποῦ τοῦχε ἀφιερῶσει ἔχει καὶ τὸν ἐξῆς στίχο χαρακτηριστικὸ τῆς ἐντυπώσεως ποῦ τοῦ προκαλοῦσε ἡ ἐμφάνισις τοῦ μακαρίτη.

«Σὺν Ἀνδαλουσίῳ ἀρχόντῳ προβαίνει»,
Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Προβελέγγιος ἦταν ὡραῖος ἄνδρας, συναισθηματικὸς μέχρις ἐσχάτων καὶ πολὺ φίλος τῆς Ἄφροδιτης, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ἐκαυχᾶτο χαίροντας τόσο, ὅσο ἔφθανε γιὰ νὰ δείξῃ πῶς διατηροῦσε μέχρι τέλους θαυμάσιον καὶ τὰ 32 ὡραιότατα δόντια του... ποῦ, ἀγοράσει στὴ Γερμανία...

Σχετικῶς μὲ τὴν συναισθηματικότητὸς τοῦ ποιητοῦ, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς πῶ πολλὰ ἀνέκδοτα, ἀλλὰ θὰ προτιμήσω νὰ σᾶς πῶ δυὸ καθαρῶς λογοτεχνικά:

(Ὁμιλοῦν οἱ κ.κ. Στ. Δάφνης, Ἀλεξ. Φιλαδελφεὺς καὶ Γεώρ. Δροσίνης.)

Ἦταν — συνεχίζει ὁ κ. Δάφνης — ἕνα μεσημεράκι, ὅταν φεύγοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ πάω σπῆτι, ἀκούσα πίσω μου μιά γνώριμη φωνὴ νὰ μὲ φωνάζῃ... ἐξάλλως:

— Ποιητά, ποιητά! στάσου!

Στρέφω καὶ βλέπω τὸν Προβελέγγιο ποῦ ἀφοῦ μὲ ἐπλησίασε, κομψότατος πάντα καὶ μ' ἕνα ἄσπρο γιγύφαλλο στὴν μπουτουνιέρα, μού εἶπε μὲ τὸ ἐμβριθέστερο ὕφος τοῦ κόσμου καὶ μὲ τὸν στομφώδη τόνο ποῦ εἶχαν στὴν ὁμιλία τους οἱ σύγχρονοί του ποιηταί:

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ποιητά μου, γιὰ ποῖα δένδρα ἔχεις γράψει ποιήματα ;

«Ὅπως κάθε ποιητῆς, μᾶς λέγει ὁ κ. Δάφνης, εἶχα κ' ἐγὼ ἀπασχολῆσαι τὴ μουσα μου μὲ διάφορα δένδρα καὶ μετὰ μικρὴ σκέψι τοῦ ἀπάντησα ὅτι ἔγραφα γιὰ ἕνα κυπαρίσσι, μιά λεύκα, μιά ἀχλαδιά...

— Διὰ σὺκην ἔγραψες ποτέ; μὲ διέκοψε ἀνυπόμονος γιὰ τὴν θραδύτητα τῆς ἀπαριθμήσεως ὁ μακαρίτης.

Τοῦ ἀπάντησα ὅχι, καὶ τότε γεμάτος ἀγαλλίασι μού εἶπε, δείχνοντάς μου ἕνα χειρόγραφο μὲ ἀτελεύτητο σειρά τετραστίχων, πῶς αὐτὸς ἔγραψε ποίημα καὶ διὰ τὴν σὺκην.

— Δὲν μοῦ τὸ διαβάσετε, μαίτρ; τοῦ εἶπα τότε, γιὰ νὰ τὸν κολακεύσω μᾶλλον, παρὰ διότι τὴν ὥρα ἐκείνη εἶχα διάθεσι ν' ἀκούσω στίχους, ὅσο δὴποτε καὶ ἂν ἦσαν καλοί.

— Ἀδύνατον! μού ἀποκρίθηκε. Θὰ τὸ διαβάσω πρῶτα στὸν Δροσίνη.

— Καὶ γιὰτὶ στὸν Δροσίνη πρῶτα ;

— Γιὰτὶ αὐτὸς εἶνε ἡ μαμή τῶν λογίων ! μού ἀποκρίθηκε, χαρακτηρίζοντας ἔτσι τὸν καλὸ συνάδελφο, ἐπειδὴ ὡς διευθυντῆς τοῦ «Συλλόγου ὠφελίμων βιβλίων» καὶ τοῦ «Ἡμερολογίου τῆς Μεγάλῆς Ἑλλάδος» ἔχει... ἐκμαγεύσει ἀρκετὰ νέα ταλέντα.

* * *

Ἐνα ἄλλο ὡραῖο ἀνέκδοτο, τοῦ μακαρίτη Προβελέγγιο, ἐξακολουθεῖ ὁ κ. Δάφνης εἶνε κι' αὐτό, ποῦ τοῦ συνέβη τελευταίως:

Στὴ Σίφνο, ποῦ εἶχε ἀποσυρθῆ ἀπὸ καιρὸ εἰργάζετο νὰ τελειώσῃ τὸ δράμα του «Ἰφιγένεια». Ὅταν λοιπόν τὴν ἐτελείωσε, τὴν ἔβαλε στὴ θαλίτσα του καὶ ἦρθε νὰ τὴ δώσῃ νὰ παιχθῆ. Πράγματι, ἕνα πρῶτὸ τοῦ εἶχε ὀρίσει συνέντευξι σχετικῶς ἡ κ. Κοτοπούλη.

Πῆρε λοιπόν τὰ χειρόγραφα ὑπὸ μάλῃς, ἐμπήκε σ' ἕνα ταξὶ καὶ τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ, γεμάτος ἐνθουσιασμό καὶ ὄνειρα, ἔφτασε στὸ θέατρο. Χαιρέτησε τὴν πρωταγωνίστρια, ἄλλαξε μαζί της τίς σκετικὲς κοινότοπες φράσεις καὶ μετὰ ἀνεζήτησε τὰ χειρόγραφα γιὰ νὰ τῆς τὰ δώσῃ... Τὰ χειρόγραφα ὁμως δὲν εὗρ'σκοντο πουθενά! Στὸν ἐνθουσιασμό του, ὅτι τὸ ἔργο του θᾶβλεπε τὸ φῶς τῆς σκηνῆς, ὁ καλὸς σου Ἀριστομένης τὸ εἶχε ξενάσει στὸ ταξί, ποῦ τὸ εἶχε διώξει χωρὶς νὰ κρατήσῃ τὸν ἀριθμὸν του. Τερίλυπος, συντριμμένος κυριολεκτικῶς, ἦρθε τότε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Δροσίνη.

για να μάς αναγγείλη την μεγάλη του συμφορά.

— Μπά, μην κάνεις έτσι, αδερφέ, τόν διέκοψε κάποιος — όνομα και μη χωριό. Τα χειρόγραφα δεν αξίζουν πεντάρα... γι' αυτόν που τα βρήκε. Βάλε μια δημοσίευσι στις έφημερίδες πώς προσφέρεις 100 — 200 δραχμές και γά στα φέρουν άμέσως, αφού δέν πιάνουν τόσα... αν τα δώσουν ως χαρτί!

Ο Προβελέγγιος δυσαρεστήθηκε με τὸ πείραγμα αυτό, άλλ' ώστόσο έβαλε τὴ σχετική δημοσίευσι στις έφημερίδες και μετὰ λίγες μέρες ὁ σωφέρ του πήγε τὸ έργο. Ο μακαρίτης τότε τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε, του έδωκε ένα γενναίο πουρμπουάρ και άμέσως ἤρθε στο γραφείο μου να μου πῆ:

— 'Αδελφέ μου, έσώθηκα! 'Η «'Ιφιγένεια» μου ανευρέθη... Τὴν κατέχω!...

Και μου έπέδειξε ὅλος χαρὰ τὴν αγαπημένη του «'Ιφιγένεια» που παρ' ὀλίγο να έπεφτε θυμὰ εἰς τὸν βωμὸ τῆς άφηρημάδας του.

Στὸ κομψό, ευρύχωρο και κατάφορτο, μέχρι τῆς τελευταίας γωνίας του, ἀπὸ ωραιότατους ζωγραφικούς πίνακες — κατὰ τὸ πλείστον έργα τῶν χειρῶν του — σιλονάκι του πρώτου ὀρόφου τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 8 οἰκίας του, εἶδαμε χθές τὸ πρωτῶν ἑκ τῶν στενωτέρων φίλων του ἑκλιπόντος ποιητοῦ, ἀρχαιολόγον κ. 'Αλέξ. Φιλαδελφέα.

— Ο καυμένος ὁ 'Αριστομένης! πρόφερε με θαυμάσια συγκίνησι ὁ κ. Φιλαδελφεός, ὅταν άκουσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας. Με συμπαθοῦσε πολὺ κ' ἤμουν ὁ πρώτος σχεδόν, ὕστερ' ἀπ' τὰ παιδιά του, που δέχονται τὴν ἐπίσκεψί του, κάθε φορά, που ἀφήνοντας τὸ ἔρημητήριό του, τὴν αγαπημένη του γενέτειρα Σίφνο — ὅπου ἀπὸ μιὰ δεκαπενταετία εἶχε ἀποσυρθεῖ — ἐρχόταν στὴν 'Αθήνα. 'Αλήθεια μοῦ φαίνεται σάν ψέμα πὼς μάς ἔφυγε και θαρρῶ, πὼς κάποια στιγμή θ' ἀνοίξη ἡ πόρτα και κομψός, θαλερώτατος πάντα, θὰ μπῆ ἐδῶ, που πρὶν ένα χρόνο, κάποιο βραδάκι, σὲ μιὰ συγκέντρωσι διανοουμένων, δικῶν μας και ξένων, διάβασε τὸ τελευταίό του ἔργο «'Ιφιγένεια», που ναί μὲν εἶνε ἔμπνευσμένο ἀπ' τὸ ὁμῶνυμο ἔργο του Εὐριπίδη, ἀλλὰ με μεγάλη διαφορά στὸν χαρακτήρισμό τῆς 'Ιφιγενείας, τὴν ὁποία ὁ μακαρίτης παρουσιάζει σάν ἕναν τύπο Ζάν ντ' 'Αρκ, που θυσιάζεται οἰκειοθελῶς γιὰ τὴν πατρίδα. Τὸ ἔργο του αὐτὸ ἐπρόκειτο να τὸ ἀνεβάσω ἐγὼ με τὸν δραματικὸν σύλλογο «Εὐριπίδης», του ὁποίου εἶμαι πρόεδρος, ἀλλὰ ἡ προσπάθειά μου ἔναυάγησε, λόγω του ὅτι δέν εὐρέθη τὸ ἀπαιτούμενο χρηματικὸ ποσὸν πρᾶγμα που ἔλύπησε πολὺ τὸν μακαρίτη.

— Κανένα ἀνέκδοτο τῆς ζωῆς του, δέν θὰ μπορούσατε να μάς πῆτε κ. Φιλαδελφέα;

Ο ευγενικὸς συνομιλητῆς μας μένει γιὰ λίγο σκεπτικὸς και σὲ λίγο μάς λέγει:

— Δυστυχῶς, ἡ μνήμη δέν με βοηθεῖ, σχετικῶς. Τὸ μόνο που θυμοῦμαι εἶνε ἕνα ἐπεισοδιάκι του, που, ὅπως μοῦ διηγήθηκε, εἶχε με τὸν διάσημο Γερμανὸ ἠθοποιὸ — τὸν μεγαλύτερο τῆς Γερμανίας τότε — τὸν Πόσαρτ. Ο μακαρίτης Προβελέγγιος, ὁ ὁποῖος εἶχε μιὰ ωραιότατη και ὑποβλητικώτατη ἀπαγγελία και ὑποκριτικὴ ἱκανότητα ἀφάνταστο, εἶχε λάβει μέρος σὲ μιὰ παράστασι ἑρασιτεχνῶν φοιτητῶν και εἶχε παίξει θαυμάσια. Ο Πόσαρτ, που εἶχε παρακολουθήσει τὸ παίξιμό του, ἐνθουσιαστικῶς τόσο, ὥστε ἀνέθηκε ἀμέσως πάνω στὴ σκηνὴ να τὸν συγχάρῃ και να του προτείνῃ συνεργασία ὑπὸ δελεαστικὸς ὅρους, ὑποσχόμενος, ὅτι με τὴν ἠθοποιία του, τὴν ωραία ντιξιόν του και τὸ παράστημά του, θὰ γινόταν γρήγορα ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἠθοποιούς του κόσμου.

Ο Προβελέγγιος, ὁ ὁποῖος διατελοῦσε ἀκόμα ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ζωντῶν χειροκροτημάτων του κοινού, παρ' ὀλίγον να καμφθῆ... Ἐν τούτοις συνεκρατήθη, ἤρνήθη και ἔκτοτε δέν μετενόησε γι' αὐτὴν τὴν ἀρνησί του...

— Μήπως ὑπάρχει και καμμιά ἄλλη ἀρνησι στὴν ζωὴ του, γιὰ τὴν ὁποία μετανόησε; ρωτοῦμε τὸν συνομιλητῆ μας.

— Μάλιστα. Ἡ ἀρνησι ν' ἀποδεχθῆ τὴν σύστασι που του ἔκανε κάποτε στο Μόναχο ὁ μακαρίτης Ζάν Μωρεάς, με τὸν ὁποῖον ἦσαν στενωτάτοι φίλοι.

— Και ποιά ἦταν ἡ πρότασις αὐτή;

— Να ἐγκατασταθῆ στο Παρίσι και να γράφῃ γαλλιστί, αφού τόσο καλὰ ἔξερε τὴν γλῶσσα ὅπως και τὴν γερμανική. «Θὰ γνωρίσης τὴ δόξα και τὸν πλοῦτο» του ἔλεγε ὁ μακαρίτης Μωρεάς. Ο Προβελέγγιος ὅμως ἐστάθη ἀνένδοτος. Ἦθελε να γυρίσῃ στὴν Ἑλλάδα, να γράφῃ μόνο γιὰ τοὺς Ἕλληνας, που ὡστόσο δέν τὸν πρόσεξαν ὅσο τ' ἄξιζε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὸν

πίκρανε πολὺ ὅσο κι' αν δέν τῶδειχνε. Γι' αὐτὸ, συχνὰ μούλεγε πὼς μετάνιωσε που δέν ἀκολούθησε τὴν ὑπόδειξι του Μωρεάς.

Στὸ μικρὸ, κομψὸ γραφείο του στὸν «Σύλλογο πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων», πρῶινὸ πάντα, βρήκαμε τὴν περασμένη Πέμπτη τὸν τρυφερὸ ποιητῆ τῶν «Κλειστῶν Βλεφάρων», κ' ἔνα σωρὸ ἀξιόλογων ποιητικῶν συλλογῶν και διηγημάτων κ. Γεώργιου Δροσίνη. Παρέα του ὁ κ. Ρήγας Γκόλφης και σὲ λίγο κι' ὁ κ. Λουκόπουλος.

— 'Ανέκδοτα γιὰ τὸν ἀλησμόνητο συνάδελφο κι' ἀδελφικό μου φίλο, Προβελέγγιο; Μὰ που να τὰ βρῆ κανείς, αφού ὁ μακαρίτης, 15 χρόνια τώρα ζοῦσε ἀποτραπηγμένος στὴν αγαπημένη του Σίφνο, πότε γράφοντας τοὺς γεμάτους ἰδεαλισμὸ ωραίους στίχους του, πότε φυλλομετρῶντας τὰ βιβλία τῆς πλούσιας βιβλιοθήκης του και πότε ἀγναντεύοντας τὴ θάλασσα, που ἀπλώνονταν, πότε τρικυμισμένη και πότε ὀλογάλανη ἀντίκρου ἀπὸ τὸ ἀρχοντικό, πατρογονικό του σπίτι; μάς λέγει χαμογελῶντας, ὅταν του ὑποβάλαμε τὸ ἐρώτημά μας ὁ κ. Δροσίνης.

— Γιὰ προυπαθήστε, μαίτρ, να θυμηθῆτε κανένα, θὰ μάς ὑποχρεώσετε, ἐπιμένουμε.

— Θὰ προσπαθῆσαι να σᾶς φανῶ χρήσιμος, μὰ πολὺ φοβῶμαι πὼς δέν θὰ τὸ κατορθώσω... Γιὰ να δοῦμε, σᾶς κάνει αὐτό;.

Και ἐνῶ ἐτοιμαζόμαστε να κρατήσουμε σημειώσεις, ὁ κ. Δροσίνης διηγείται.

— Ο μακαρίτης 'Αριστομένης, ἔταν ἔργα και που ἄφηνε τὴ Σίφνο γιὰ νάρθη στὴν 'Αθήνα, πρὶν να πῆ στὴν κόρη του, τὴν κ. Πετροπούλου, που ἔε-ει στὲ Γρόκλειο, ἐρχόταν ἀπὸ δῶ, που ἔξερε πὼς θὰ ὑ' εὐρη, πρῶι-πρῶι, να πάρῃ τὸν καφέ του και να μιλήσουμε. "Ε-να πρῶι, λοιπόν, που εἶχε ξανάρθει ἀπὸ τὴν Σίφνο, τὸν εἶχα να μπαίνῃ στο γραφείο μου και ἀντὶ «καλημέρας» να μοῦ λέη ζωηρά:

— 'Ακουσε να εὐ διαβάσω ἕνα ποίημα που ἔγραψα.

Ἦταν τότε ἡ ἐποχὴ που ὁ μακαρίτης Βενιζέλος θρῑσκόταν ὑπὸ δίωξι στο ἐξωτερικό, ἡ δὲ κατάστασις ἐδῶ ἦταν χαώδης. Ο Προβελέγγιος λοιπόν που ὅπως σὶ περισσότεροι λόγιοι εἶχε τό... ἐλάττωμα να εἶνε βενιζελικός, εἶχαν ἔμπνευσθῆ ἕνα ποίημα, που παρωμοίαζε τὸν Βενιζέλο ὡς 'Οδυσσεά και τοὺς διαδόχους του πολιτικούς, ὡς τοὺς μνηστήρες, στοὺς ὁποῖους ἡ Πηνελόπη-Ἑλλάς εἶχε ἀναθέσει να διαπεράσουν, χρησιμοποιῶντας τὸ θαρὺ τόξο του ξενητευμένου, ἕνα στόχο. Τὸ ποίημα λοιπόν, αὐτὸ που κατέληγε:

"Αχ! ἕνας εἶνε ὁ δυνατὸς
κι' αὐτὸς λείπει στὰ ξένα,

που τοὺς τὸ λέει ἡ Πηνελόπη, βλέποντας ὅτι κανείς δέν μπορούσε να ταυύση τὸ τόξο του ξενητευμένου, ἤρθε να μοῦ διαβάσῃ.

Ὅταν τελείωσε τὴν ἀπαγγελία και τὸν συγχάρηκα, σηκώθηκε ἱκανοποιημένος να φύγῃ.

— Γιατί ἔτσι βιαστικός; τὸν ρώτησα.

— Πάω στὴν κόρη μου, λίγο, γιατί θὰ φύγω τ' ἀπόγευμα γιὰ τὴν Ὑπάτη.

— Και τὸ ποίημα αὐτὸ θὰ τὸ πάρῃς μαζί σου; Δέν φοβάσαι τὸν ρώτησα ξέροντας τί κινδύνευε να πάθῃ αν τὸ ποίημα ἔπεφτε στὰ χέρια τῶν ἀντιβενιζελικῶν. "Αφησέ το ἐδῶ...

Πράγματι μοῦ τὸ ἄφησε και ὅταν σὲ λίγο ὁ Βενιζέλος ξανῆρθε στὴν ἀρχή, τῶδωσα και τὸ ἐδημοσίευσε ἡ «Ἐστία», γιατί ὁ μακαρίτης 'Αριστομένης, λίγο ἀφηρημένος πάντα, δὲ θυμήθηκε να τὸ πάρῃ πίσω, ὅπως δέν πῆρε και μερικά θεατρικά ἔργα του, ὅπως ὁ «Λυτρωτῆς» και ἄλλα που εἶχε ἐμπιστευθῆ σὲ διαφόρους θιασάρχας...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΩΝ

Η ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΤΙΝΙΚΑ

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία, ὅταν ἦταν ἀκόμα νέα, δέν μπορούσε να χωνέψῃ τὰ λατινικά. Μιὰ μέρα γύρισε πρὸς τὸν δάσκαλό της και του εἶπε:

— Σᾶς ἄκουσα κάποτε να λέτε ὅτι εἶνε ἀπρεπὲς να μιλάῃ κανείς γιὰ τοὺς νεκρούς...

— Ναί, πολὺ κακό, ἀπάντησε ὁ γηραιὸς καθηγητῆς.

— Ἡ λατινικὴ γλῶσσα εἶνε νεκρὴ, δέν εἶν' ἔτσι; Ξαναρώτησε ἡ νεαρὴ μαθήτρια.

— Ναί. Ἄλλὰ γιατί ρωτᾶτε;

— Γιατί νομίζω πὼς εἶνε πολὺ σκληρὸ πρᾶγμα να μὴν ἀφήνουμε ἕνα νεκρὸ να ἡσυχάσῃ!...

Και διέκοψε τὸ μάθημα...

Ο ἀποθανὼν ποιητῆς 'Αριστομένης Προβελέγγιος.

(Σκίτσο του κ. Πρωτοπάτη)